

44 המתיר כולו, ואפילו פיגול בשחיטת פר עבור נתינת הדם השניה או
 45 השלישית, כדלעיל, אינו מפגל, אף שהשחיטה היא מתירה לדם זה
 46 ואין עוד מתיר מבלעדה, משום שכיון שסוף סוף צריכים אנו לכמה
 47 שחיטות על מנת שיושלמו כל מתנות הדם, אין פיגול בשחיטה אלא
 48 אם יחשב בכל השחיטות.
 49 מקשה הגמרא: כיצד ניתן לומר שרבי אליעזר הוא הסובר שאין לפגל
 50 בשחיטת פר עבור מתנת הדם בהיכל בשניה או בשלישית, אף שהוא
 51 מתיר שלם ומפני שסוף סוף מתנות הדם צריכים לכמה שחיטות
 52 ולרבי אליעזר חצי מתיר הוא, וְהָאֵמֵר [והלא אמר] רַבָּא, וּמִדָּה
 53 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּדַמִּים, שאם נתן מקצת דמים בחוץ חייב, ואין אומרים
 54 שנחשבים אותם דמים כחצי מתיר כיון שבפנים מעכבים כולם, והביא
 55 רבא ראייה לדבריו שרבי אליעזר סובר כן, דְּתַנְּן בְּיוֹמָא (ט) אודות דם
 56 שניתן ממנו בפנים ושוב נשפך בין ההזאות, כגון שהיזה רק שלש
 57 הזאות מתוך שמונה הניתנים בקודש הקדשים, שדעת תנא קמא היא
 58 שמביא פר אחר ושחטו ונתן מדמו מתחילת ההזאות כיון שלא נגמר
 59 כפרתו, וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמְרִים שֶׁמִּמְקוֹם שֶׁפָּסַק –
 60 באותה ההזאה בה הפסיק מִשָּׁם הוּא מְתַחֵיל, כגון באופן האמור
 61 שכבר נתן שלש מתנות שמתחיל ברביעית, וכן בשאר אופנים, ונמצא
 62 שכל מתנה חשובה לעצמה ועל כן מתחייב בחוץ גם על מקצת דמים.
 63 ומעתה קשה שאם למדים פיגול מחיוב העלאה בחוץ, שמה שחשב
 64 עבודה שלימה וחייבים עליו בחוץ יש בו פיגול ואם אינו נחשב עבודה
 65 שלימה אין חייבים עליו בחוץ משום שחצי מתיר הוא, שלפי זה
 66 אפילו בנתינה אחת יתפגל הקרבן, שהלא חייבים בחוץ אפילו על
 67 מתנה אחת, והוא הדין שגם מתנה אחת תפגל.
 68 הגמרא חוזרת בה מביאור רב יצחק בר אבין שאמר שמדובר שפיגול
 69 בשחיטה של פר שני, ומביאה אופן אחר לבאר את דברי הברייתא,
 70 שלא יסתרו דעתו של ריש לקיש בביאור דברי רבי מאיר: אֵלָא אָמַר
 71 רַבָּא, אין מדובר בברייתא בשלושה אופנים, שפיגול או בראשונה או
 72 בשניה וכו', אלא אופן אחד הוא, כְּגוֹן שְׁפִיגֵל בְּנִתְיַת הַדָּמִים
 73 הַרְאִשׁוֹנָה וְשֵׁתַק בְּנִתְיַת הַדָּמִים הַשְּׁנִיָּה וְחֹזֵר וְפִיגֵל בְּנִתְיַת הַדָּמִים
 74 הַשְּׁלִישִׁית, שמה שפיגול לרבי מאיר זהו רק מפני שחשב בראשונה,
 75 ועל ידי כך אנו אומרים בנתינת השניה שעל דעת הראשונה עשאה,
 76 ובאה הברייתא לחדש, מִהוּ דְתִימָא – יכול היית לומר שאִי קִלְקָא
 77 דְעֵתָךְ – אם היה עולה על דעתך שמה שעשה בשניה על דעת
 78 הַרְאִשׁוֹנָה הוּא, מִיתְרַד פִּיגוּלֵי – לחזור ולחשוב מחשבת פיגול בנתינת
 79 הדמים השלישית, לָמָּה לִי, הלא גם בה היינו צריכים לומר שעשאה
 80 על דעת הראשונה, והאם אין להוכיח ממה שטרח לחשוב כן
 81 בשלישית שלא עשה את השניה על דעת הראשונה, ועל כן אף לרבי
 82 מאיר לא פיגל, קָא מְשַׁמַּע לָן – משמיעתנו הברייתא שאין הדבר כן,
 83 שאף באופן שטרח וחזר וחשב, אין ללמוד מכך דבר על מה שעשה
 84 קודם לכן, שעדיין אנו אומרים (והיא דעת רבי מאיר) על השניה
 85 שעשה לפני כן שיעל דעת ראשונה הוא עושה, ואין זה חצי מתיר
 86 ופיגול גמור הוא.

1 אָבֵל בְּדָמִים תִּנְתַּנּוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי, והן דמי החטאות
 2 הפנימיות, כְּגוֹן אֲרֻעִים וְשֵׁלֶשׁ מִתְנוֹת הַדָּם שֶׁל פֶּר וְשַׁעִיר שֶׁל יוֹם
 3 הַכִּפּוּרִים וְאֶחָד עֶשְׂרֵת מִתְנוֹת הַדָּם שֶׁל פֶּר בְּהֵן מִשִּׁית וְאֶחָד עֶשְׂרֵת
 4 מִתְנוֹת הַדָּם שֶׁל פֶּר הָעֶלֶם דָּבָר שֶׁל צִיפּוּר, אִם פִּיגֵל הִכְהֵן גְּדוּל,
 5 והיינו שחשב מחשבת חוץ לזמנו, בֵּין בְּנִתְיַת הַדָּמִים הַרְאִשׁוֹנָה,
 6 שהיא בקודש הקדשים, וּבֵין בְּנִתְיַת הַדָּמִים הַשְּׁנִיָּה, שהיא בהיכל
 7 על הפרוכת, וּבֵין בְּנִתְיַת הַדָּמִים הַשְּׁלִישִׁית, שהיא על מזבח הזהב,
 8 רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, הקרבן פִּיגוּל וְחִיבִין עָלָיו [על אכילתו] בְּרֵת,
 9 וְחֻמְסִים אֹמְרִים, אֵין בּוֹ בְּרֵת בִּקְרָבן זֶה, שהוא פסול בלבד, עַד
 10 שְׁפִיגֵל [ו-יחולקן] רבי מאיר ואומר שנתפגל הקרבן, ואמנם אם פיגל
 11 כל מתנות הדם, ועל כן עליו לחשוב מחשבת חוץ לזמנו גם בהזאת
 12 הדם שבקודש הקדשים וגם בהזאת הדם שבהיכל וגם בהזאת הדם
 13 שעל מזבח הזהב, שאם לא כן נמצא שפיגל בחצי מתיר ואין בו כרת.
 14 מקשה הגמרא: קְתַנֵּי מִיָּהָ – על כל פנים שנינו בברייתא אופן
 15 שְׁפִיגֵל בֵּין בְּרָאשׁוֹנָה לְבִדָּה וּבֵין בְּשֵׁנִיָּה לְבִדָּה וּבֵין בְּשִׁלִישִׁית לְבִדָּה
 16 וּפְלִיג [ו-יחולקן] רבי מאיר ואומר שנתפגל הקרבן, ואמנם אם פיגל
 17 בראשונה לְבִדָּה, ניתן לומר שאף שלא פיגל בשניה ובשלישית, מכל
 18 מקום כל העושה על דעת ראשונה הוא עושה וכאילו פיגל בכלו,
 19 אולם כשפיגל רק בשניה או בשלישית לְבִדָּה, ולא פיגל במתנות
 20 שלפני כן, מדוע סובר רבי מאיר שנתפגל הקרבן, ומוכח שדעת רבי
 21 מאיר שמפגלין בחצי מתיר, ושלא כפי שאמר ריש לקיש בדעתו.
 22 מתרצת הגמרא: אָמַר רַב יִצְחָק בְּרַ אֲבִין, הָאֵם בְּמֵאִיר עֲקָלְנִין – כאן
 23 בברייתא מדובר כְּגוֹן שֶׁנִּשְׁפַּךְ הַדָּם אַחַר הַנְּתִיבָה הַרְאִשׁוֹנָה או
 24 השניה, והובא פר אחר ושחטו הכהן גדול על מנת להשלים בדמו את
 25 המתנות החסרות, ומדובר שְׁפִיגֵל בְּשִׁחִטָּה שֶׁל אוֹתוֹ פֶּר שֶׁנִּי, דְּתַד
 26 מְתִיר הוּא שְׁחִיטָת פֶּר זֶה, שעבודה שלימה היא ועל כן מועיל פיגול
 27 זה.

28 מקשה הגמרא: אִי הָיִי – אם אין מדובר שפיגל בנתינת הדם בשניה,
 29 אלא שפיגל בשחיטת הפר שנועד ליתן מדמו בשניה, מֵאִיר מְעַמָּא
 30 דְרַבְּנָן – זהו טעמם של חכמים החולקים בכך, והלא ודאי אין
 31 בשחיטה זו אלא מתיר אחד, ומדוע לדבריהם לא התפגל הפר
 32 במחשבה זו. מתרצת הגמרא: אָמַר רַבָּא, מֵאֵן – מי הוא בעל דעה זו
 33 המובאת בברייתא בשם חֻמְסִים, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הִיא, הסובר שעבודה
 34 בחצי מתיר אינה עבודה כלל עד שיגמרנה, דְתַנְּן – ששנינו במשנה
 35 (להלן טז), הַקּוֹמֵץ וְהַלְבֹנָה וְהַקְטוּרָה וּמִנְחַת בִּהְיִים וּמִנְחַת בְּהֵן
 36 מְשִׁיחַ וּמִנְחַת נֶסֶכִים, שֶׁהַקְרִיב מֵאֲחַת מֵהֶן בְּיַת מִפְחוּץ לְעוֹרָה,
 37 חֵיב מַלְקוֹת מִשּׁוּם מַעְלָה קִדְשִׁים בַּחוּץ, וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹטֵר עַל
 38 הַקְרִבָּה זֶה, עַד שֶׁיִּקְרִיב בַּחוּץ אֶת בּוֹלֵן בְּשִׁלְמוֹת, שחיוב העלאה
 39 בחוץ אינו אלא אם העלה את כל הקומץ ואת כל הלבונה או את כל
 40 הקטורת וכן את כל המנחות הנזכרות, מחוץ לעזרה, ואין די בכזית
 41 בלבד, שכיון שהקטרה זו מתיר היא, אין חייב עליה אלא אם עשה
 42 בחוץ את כל המתיר. וכשם שסובר כן רבי אליעזר שם, לגבי העלאה
 43 בחוץ, כך גם הוא סובר זאת כאן לגבי פיגול שצריך שיעפגל בכל

המשך ביאור למס' זבחים ליום רביעי עמ' ב

14 **משנה**
 15 התבאר במשנה לעיל (כט) שקרבן שאחת מארבע עבודות המתירות
 16 את הקרבן [ושחיטה, קבלת הדם, הולכתו וריקתו] נעשתה במחשבה
 17 לזרוק את דמו או להקטיר את אימוריו או לאכול את בשרו לאחר
 18 הזמן הקבוע להם, נעשה בשרו פיגול, והאוכל מקרבן זה חייב כרת.
 19 משנתנו מונה את הקדשים שאין באכילתם עונש כרת, אף באופן
 20 שחשב הכהן מחשבת פיגול בשעת עבודתם.
 21 וְאֵלּוּ דְרָרִים שְׂאִין חֵיבִין עֲלֵיהֶם כֵּרַת בְּאִכְלָתָם מִשּׁוּם פִּיגוּל,
 22 הַקּוֹמֵץ – אם קמץ הכהן מנחה על דעת לאכול את שירייה חוץ
 23 לזמנו, אין באכילת הקומץ חיוב כרת, וְהַקְטוּרָה, וְהַלְבֹנָה המוקטרת
 24 עם הקומץ של המנחה.

1 לומר שהקטרת הקומץ היתה על דעת מחשבת הפיגול שחשב קודם
 2 לכן בעת הקטרת הלבונה.
 3 מקשה הגמרא: תְּרָא [קושיא אחת], דָּאֵם כֵּן דִּין זֶה שֶׁנִּתְּנָה אֶת הַקּוֹמֵץ
 4 בשתיקה ואת הלבונה כבר נתן במחשבה, הֵינֵנו רִישָׁא – שזה לדין
 5 המבואר בברייתא קודם לכן, שנתן את הקומץ במחשבה ולאחר מכן
 6 את הלבונה בשתיקה, ולשם מה נשנה פעמיים, אחד בהקדמת
 7 הקומץ ואחד בהקדמת הלבונה, כיון שבשניהם מדובר שהראשונה
 8 היתה במחשבה והשניה בשתיקה. וְעוֹד קֵשָׁה, הָא תִּנְיָא בְּרִייתָא
 9 אַחֲרַת נִתְּן אֶת הַקּוֹמֵץ בְּשִׁתִּיקָה וְאֶחָד קָדְּ נִתְּן אֶת הַלְבֹנָה
 10 בְּמַחְשָׁבָה, ומפורש איפוא שהקומץ הוקטר ראשון בשתיקה, ואף על
 11 פי כן סובר רבי מאיר שהוא פיגול, ומוכח שגם באופן זה מפגלים
 12 בחצי מתיר.
 13 מסיקה הגמרא: קְשָׁיָא – אכן קשות הן קושיות אלו.

הפרכות ושוב נשפכו גם דמים אלו, והביא פר ושעיר אחרים ושחטם
 ונתן מדמם על קרנות מזבח הפנימי וגם אלו נשפכו לאחר מכן, והביא
 פר ושעיר אחרים ושחטם והזה מדמם את ההזאות הנוספות על טהרו
 של מזבח הפנימי. וכיון שמתנות כל מקום נעשו בפר ושעיר אחרים,
 על כן אם חשב מחשבת פיגול במתנות אחד מן המקומות, אין לומר
 ששאר הדם הוא מים בעלמא ולא נשלמה הזריקה, כיון שהשאר
 נעשה מפר ושעיר אחרים שמתיריהם קרבו בשלימות.
 לדעת רבה, אם אכן נעשו על המתנות בפר אחד ושעיר אחד, וחשב
 מחשבת פיגול רק במתנות מקום אחד, כגון שחשב כן רק במתנות
 שבקודש הקדשים או רק במתנות שעל הפרכות, אין זה פיגול, כיון
 שנפסל הדם ומים בעלמא הוא ולא קרבו מתיריו.
 הגמרא מביאה תירוץ נוסף: **רַבָּא אָמַר, אִפִּילוּ תִימָא** [תאמר]
 שמדובר בברייתא בנתן כל מתנות הדם **כִּפְרֵי אֶחָד וְשַׁעִיר אֶחָד**, אין
 לשאול כלל שסתם מים הם, משום שגם באופן זה **לְפִיגּוּלוּ מִרְצָה**,
 וכשם שאם חשב מחשבת פיגול בשחיטה, שמועילה הזריקה להחשב
 שקרבו מתיריו, כך גם באופן שעשה חצי זריקה במחשבת פיגול חצי
 זריקה בכשרות, שגם בזה אנו אומרים שהיא נחשבת זריקה לענין
 פיגול להחשיב שקרבו מתיריו.
 הגמרא מבררת את מנין מתנות יום הכיפורים המובא בברייתא (לעיל
 78). שינוי בברייתא: **אֲרַבְעִים וְשָׁלֹשׁ** של יום הכיפורים. מקשה
 הגמרא: **וְהָא תַנְיָא בברייתא אחרת שהיו שם אֲרַבְעִים וְשֶׁבַע** מתנות
 דם. מתרצת הגמרא: ברייתות אלו חולקים ביניהן, **הָא** – ברייתא זו,
 הראשונה, סוברת **כִּמְאֵן דְאָמַר** – כדעה האומרת ש**מְעַרְבִין** את דם
 הפר ודם השעיר לפני שנותנים מהם **לְקַרְנֹת** של מזבח הקטורת, ועל
 כן אין מהם אלא ארבע מתנות על הקרנות, **וְהָא** – הברייתא השנייה,
 סוברת **כִּמְאֵן דְאָמַר** – כדעה האומרת שאין **מְעַרְבִין** ביניהם לפני
 נתינתם **לְקַרְנֹת**, ונמצא שנותן ארבע מתנות מדם הפר בפני עצמו
 וארבע מתנות מדם השעיר בפני עצמו, ונוספו למנין עוד ארבע
 מתנות, ועל כן עלה סכומם הכולל לארבעים ושבע.
 מקשה הגמרא: **וְהָא תַנְיָא בברייתא שלישית שמנין המתנות הוא**
אֲרַבְעִים וְשִׁמּוֹנִה. מתרצת הגמרא: **הָא** – ברייתא זו, השלישית,
 סוברת **כִּמְאֵן דְאָמַר** – כדעה האומרת ש**שְׁיָרָיִים מְעַבְרִין** את הקרבן,
 שאם לא שפך משיירי הדם על יסוד המזבח החיצון, פסול הקרבן,
 ועל כן מנתה את שפיכתם ועלה מניינה לארבעים ושמונה, ואילו **הָא**
 – שאר הברייתות שמנו ארבעים ושלוש או ארבעים ושבע, סוברות
כִּמְאֵן דְאָמַר – כדעה האומרת שאין **שְׁיָרָיִים מְעַבְרִין** את הקרבן, ועל
 כן לא מנו שפיכה זו בין המתנות.
 הגמרא שבה לדון בדברי ריש לקיש: **מִיתִיבִי** – הקשו בני הישיבה על
 ריש לקיש מברייתא אחרת העוסקת בדיני מנחות, ואומרת הברייתא
 שאם חשב מחשבת פיגול בעבודות המנחה, נתגלה, **בְּמָה דְבָרִים**
אֲמוּרִים שחשב כן **בְּקַמְצָה** או **בְּמִתְּנֵי כְלִי** ובחילוף, שעבודות אלו
 אינן אלא בקומץ ולא בלבונה, **אֲבָל כָּא** לו [אם הגיע לעבודת
הַקְּטֹרֶת במנחה, שעבודה זו נעשית גם בקומץ וגם בלבונה, אם נתן
 [הקטיר] **אֶת הַקּוֹמֵץ בְּמַחְשָׁבָה** לאכול את השיריים חוץ לזמנם,
 שהיא מחשבת פיגול, **וְאֵת הַלְבוֹנָה נִתְּן בְּשִׁתִּיקָה** [בלא מחשבה], **או**
שָׁנְתָן אֶת הַקּוֹמֵץ בְּשִׁתִּיקָה וְאֵת הַלְבוֹנָה נִתְּן בְּמַחְשָׁבָה של חוץ
 לזמנו, **רַבִּי מֵאִיר אָמַר**, הקרבן פיגול **וְחִיבִין עָלָיו כְּרַת**, **וְהַכְּמִים**
אֲמוּרִים אֵין בּוֹ כְּרַת עַד שִׁפְגַל בְּכָל הַמִּתְרֵי, דהיינו שחשוב מחשבת
 פיגול גם בקומץ וגם בלבונה. **קִתְּנֵי מִיָּהָ** – מכל מקום שינוי בברייתא
 גם אופן שנתן **אֶת הַקּוֹמֵץ בְּשִׁתִּיקָה וְאֵת הַלְבוֹנָה בְּמַחְשָׁבָה**, ומשמע
 שקדם הקומץ ללבונה, ולפי זה לא חשב מחשבת פיגול בעת הקטרת
 הקומץ אלא רק לאחר מכן בעת הקטרת הלבונה, ובוה אין לומר
 בהקטרת הקומץ שבשתיקה ששעשה על דעת ראשונה, שהרי לא
 חשב אלא אחר כך, **וּפְלִיג** – ואף על פי כן חולק רבי מאיר וסובר
 שהקרבן פיגול, ומוכח שלרבי מאיר מפגלים בחצי מתיר אפילו כשאין
 לומר שעל דעת ראשונה הוא עושה, ושלא כדעת ריש לקיש.
 מתרצת הגמרא: **אִמָּא** – אמור וברא את הברייתא. 'נתן את הקומץ
 בשתיקה ובכָּרַן נִתְּן לפני כן **אֶת הַלְבוֹנָה בְּמַחְשָׁבָה**, שעל כן ניתן

1 רב אשי מקשה על דברי רבא ומפרש את המשנה באופן אחר:
 2 **מִתְקַרְף לָהּ** [מקשה] **רַב אָשִׁי**, האם אפשר לומר כביאורו של רבא
 3 בברייתא, ש'השנייה' הנוכרת במשנה היא לומר ששתק בה, שתמוה
 4 הדבר, **מִיָּד** [וכן] **'שָׁתַק בְּשִׁנְיָה' קִתְּנֵי** [נאמר] בברייתא, והלא
 5 נאמר במפורש שפיגול בין בראשונה ובין בשנייה ובין בשלישית, ואי
 6 אפשר לשנות משמעות ברורה זו שפיגול גם בשנייה.
 7 **אֵלָא אָמַר רַב אָשִׁי, הֲכָא כְּמֵא יַעֲקִינָן** – אכן אין המדובר בברייתא
 8 בשלושה אופנים, שפיגול או בראשונה או בשנייה וכו', אלא הכל אופן
 9 אחד הוא, ומדובר כאן **כְּגוֹן שִׁפְגַל** גם **בְּרֵאשֹׁנָה** וגם **בְּשִׁנְיָה** וגם
 10 **בְּשְׁלִישִׁית**, מהו **דְּתִימָא** – יכול היית לומר שאי **כְּלָקָא דְעֵתָךְ** – אם
 11 היה עולה על דעתך **שְׁבַל הַעוֹשָׂה עַל דְעַת רֵאשֹׁנָה הוּא עוֹשָׂה**,
 12 **מִהַר פִּיגּוּלֵי בְּכָל תְּרָא וְחָדָא לָמָּה לִי** – מדוע חשב בכל עבודה
 13 ועבודה ולא עשה בסתמא על דעת מחשבתו הראשונה, שהיה
 14 אפשר ללמוד מזה שכהן זה לא עשה את מעשי הקרבן על דעת
 15 מחשבתו הראשונה, ועל כן ודאי שבמה שלא חשב אין אומרים שעל
 16 דעת ראשונה הוא עושה, ובאופן זה שפיגול בראשונה ובשנייה
 17 ובשלישית, עדיין נותרה הרביעית שלא פיגל בה, והיא מתן הדמים
 18 על טהרו של המזבח, והיינו אומרים אודותיה שלא נעשתה על דעת
 19 הראשונה, **קָא מְשַׁמְעֵן לָן** – משמיעתנו בברייתא שאין זה כך, אלא
 20 אף בזה אנו אומרים שלרבי מאיר על דעת הראשונה הוא עושה,
 21 ונמצא שפיגול בכל המתיר ונתפגל הקרבן.
 22 הגמרא תמוהה על פירוש זה. מקשה הגמרא: הכיצד ניתן לפרש כן
 23 את דברי רבי יוחנן, **וְהָא** [והלא] **לְבִין בְּרֵאשֹׁנָה וּבִין בְּשִׁנְיָה** ובין
 24 בשלישית **קִתְּנֵי** – נאמר בברייתא, ומשמע שהכוונה היא שחשב כן
 25 או בראשונה או בשנייה או בשלישית, ולא שחשב בכלול יחד. מסיקה
 26 הגמרא: **קְשִׁיָּא** – אכן קשה היא קושיא זו.
 27 מסקנת הדברים היא, שביאורו של ריש לקיש בדעת רבי מאיר, שמה
 28 שאמר שמחשבת פיגול בחצי מתיר מפגלת אין זה אלא בחשב בחצי
 29 הראשון של המתיר, שעל ידי כך אנו אומרים שגם החצי השני נעשה
 30 על דעת הראשון, ביאור זה לא נדחה מדברי החצי האומרת
 31 שאפשר לפגל בחלק ממתנות הדם בקרבנות הנכנסים לפניו, שאף
 32 שם הכוונה שחשב מחשבת פיגול בחלקי המתיר הראשונים,
 33 והאחרונים נמשכים אחריהם משום שנעשו על דעת הראשונה.
 34 הגמרא דנה בדעתו של המקשן בסוגיא הסובר שלרבי מאיר מפגלין
 35 בחצי מתיר גם כשאינו עושה את החצי האחר על דעת חצי זה: **אָמַר**
 36 **מַר** – הובאו לעיל דברי הברייתא באופן שפיגול בחלק ממתנות הדם
 37 הנכנס להיכל ולקודש הקדשים, **רַבִּי מֵאִיר אָמַר**, הקרבן **פִּיגּוּל**
 38 **וְחִיבִין עָלָיו כְּרַת**. וקשה, **מִכְּדִי** [הלא] **כְּרַת לֹא מִיתִיב** [אינו
 39 חייב] האוכל מבשר הקרבן, **עַד שִׁיְקַרְבוּ כָּל מִתְרֵיָו כְּדִינָם**, **דְאָמַר**
 40 **מַר, בְּהִרְצָאתָ פֶּשֶׁר** – כדרך שנאמר (ויקרא כב כז) **'רִצְחָה' בקרבן כושר**,
 41 **כִּךְ הִרְצָאתָ פֶּסוּל** – כך גם נאמר (שם יח) **'לֹא יִרְצָה' בפיגול**, ויש
 42 ללמוד זה מזה, **מָה הִרְצָאתָ כִּשְׁר** אין הקרבן כשר **עַד שִׁיְקַרְבוּ כָּל**
 43 **מִתְרֵיָו**, דהיינו שזרק דמו וכו' כדן התורה, **אִף הִרְצָאתָ פֶּסוּל** – כך
 44 גם דין הפיגול שאף בו הוזכר ענין הרצאה, אינו פיגול **עַד שִׁיְקַרְבוּ**
 45 **כָּל מִתְרֵיָו** של הקרבן כדינו או במחשבת פיגול, ולא נוסף בו פסול
 46 אחר מלבד פסול הפיגול, ומעתה קשה, **וְהָא** [והלא] באופן זה
 47 שפיגול רק בחלק מן המתנות, כגון שחשב רק בנתינתו שבפנים קודש
 48 הקדשים, הלא **כִּינּוּן דְהָשִׁיב בֵּיה** **כְּפָנִים** מחשבת פיגול, מיד נעשית
 49 **פֶּסוּלָה וְכִמְאֵן דְלֹא אֲדִי דְמִי** – כמי שלא היה הוא, ואם כן **כִּי הָרַד**
 50 **מִדִּי** – כאשר הוא חוזר ומוזה מן הדם **כִּי הִיכַל** אחר שכבר חשב בו
 51 מחשבת פיגול ונפסל, **מִיָּא עֲלֵמָא הוּא דְקָא אֲדִי** – אינו אלא כמזה
 52 מים בעלמא, שהיא הקרבן כבר נפסל ואין הדם כשר לזריקה, ונמצא
 53 שלא קרבו כל מתיריו של הקרבן כהרצאת כשר, שהדם שנפסל לא
 54 השלים את עבודותיו, ומדוע מתפגל הקרבן.
 55 מתרצת הגמרא: **אָמַר רַבָּה, מְשַׁבְּחָת לָהּ** – אפשר למצוא אופן בו יפגל
 56 בחצי מתיר ולא נאמר שזהו מים בעלמא, והאופן לזה הוא **בְּאֲרִפְעָה**
 57 **פָּרִים וּבְאֲרִפְעָה שְׁעָרָיִים**, כלומר, שזהו מדם הפר והשעיר בין הבדים
 58 ונשפך הדם הנותר, והביא פר ושעיר אחרים ושחטם והזה מדמם על

1 לומר שהקטרת הקומץ וזתה על דעת מחשבת הפיגול שחשב קודם
 2 לכן בעת הקטרת הלבונה.
 3 מקשה הגמרא: **תָּרָא** (קשיא אחת), דאם כן דין זה שנתן את הקומץ
 4 בשתיקה ואת הלבונה כבר נתן במחשבה, הֲיִינוּ רִישָׁא - שוה לדין
 5 המבאר בברייתא קודם לכן, שנתן את הקומץ במחשבה ולאחר מכן
 6 את הלבונה בשתיקה, ולשם מה נשנה פעמיים, אחד בהקדמת
 7 הקומץ ואחד בהקדמת הלבונה, כיון שכשניהם מדובר שהראשונה
 8 היתה במחשבה והשניה בשתיקה. ועוד קשה, **הָא תְּנִיא** בברייתא
 9 אחרת נתן את הקומץ בשתיקה וְאֵתְרָא כֶּדָּ נָתַן אֶת הַלְּבוֹנָה
 10 במחשבה, ומפורש איפוא שהקומץ הוקטר ראשון בשתיקה, ואף על
 11 פי כן סובר רבי מאיר שהוא פיגול, ומוכח שגם באופן זה מפגלים
 12 בחצי מתיר.

13 מסיקה הגמרא: **קָשְׁיָא** - אבן קשות הן קשיות אלו.

משנה

14 התבאר במשנה לעיל (כטו) שקרבן שאחת מארבע עבודות המתירות
 15 את הקרבן (שחיטה, קבלת הדם, חילבתו חריקתו) נעשתה במחשבה
 16 לזרוק את דמו או להקטיר את אימוריו או לאכול את בשרו לאחר
 17 הזמן הקבוע להם, נעשה בשרו פיגול, והאוכל מקרבן זה חייב כרת.
 18 משנתינו מונה את הקדשים שאין באכילתם עונש כרת, אף באופן
 19 שחשב הכהן מחשבת פיגול בשעת עבודתם.
 20 וְאֵלֹו דְּבָרִים שְׂאִין חֵיבִין עֲלֵיהֶם כֹּרֵת בִּאֲכִילַתָּם מְשֻׁם פִּיגוּל,
 21 הַקּוֹמֵץ - אם קמץ הכהן מנחה על דעת לאכול את שייריה חוץ
 22 לזמנו, אין באכילת הקומץ חיוב כרת, וְהַקְטֹרֶת, וְהַלְּבוֹנָה הַמוֹקְטֹת
 23 עם הקומץ של המנחה.
 24